

פרשת בלק

- **"את־פי יי אלהי"** (כב, יח) - הפתח שהיה אמור לבוא בהא של שם אלקות הפך לקמץ בגלל הזקף הקטן. בפרשת זו ישנם מספר דוגמאות של קמץ בזקף-קטן (קמץ בז"ק), ונפקא מינא לקריאת התימנים והאשכנזים המבטאים גם את הקמץ הרחב אחרת מהפתח. אמנם גם לספרדים צריך להיות הפרש בין הקמץ לפתח כמו שכתבו הראב"ע ורבינו-בחי אולם בעוונותינו הרבים, באריכות הגלות נשכחה מאתנו ההגייה המקורית של הקמץ רק שידוע לנו שקרוב הוא להגיית הפתח יותר מהגיית הקמץ-החטוף הדומה לחולם. דוגמאות נוספות לקמץ בז"ק בפרשה: **"ויעמד במקום צָר"** (כב, כו), **"כי הכי־תני"** (כב, כח), **"לקרא־לְךְ"** (כב, לו) (במקום "לְךְ"), **"קום בלק ושמע"** (כג, יח).
- **"לינו פה הלילה"** (כב, ח) - הפא רפה כדן בגי'ד כפ"ת לאחר אהו"י. ומדוע איפה בפסוק **"וירא בלק"** (כב, ב) הבית דגושה אע"פ שהיא באה לאחר אהו"י?! צריך לדעת שהקובעת בכלל זה היא האות האחרונה הנשמעת בקריאת המילה הקודמת, אם יש בה תנועה (ועפ"ר גם תבוא אחת מאותיות אהו"י אחריה) אז יבוא בגי'ד כפ"ת שלאחר מכן רפה, מה שאין כן אם היא נחה-נראית (בשוא נח עפ"ר). במילה **"וירא"** הריש שהיא האות האחרונה הנשמעת במבטא, היא בשוא נח, לכן אין פה את הכלל של בגי'ד כפ"ת לאחר אהו"י, והאלף שאחריה כמאן דליתה דמי, הילכך הבית של **"בלק"** דגושה.
- בתנאים מסוימים יבוא דגש כבד בתחילת המילה מדין דחיק ודין אתי-מרחיק כמו **"לכה־נא ארדה־לי ... נכה־בו"** (כב, ו). וכן **"ולכה־נא"** (כב, כז), **"לך־נא"** (כג, יג), **"אשובה־לי"** (כב, לד), **"אקרה־פה"** (כג, טו), אבל **"מברכיך ברוך"** (כד, ט) - אינו בכלל "הלחוצים" והבית שבראש המילה רפה, שנחשב כלאחר אהו"י כדלעיל.